

Lumina Satelor

Foaie săptămânală pentru popor.

PREȚUL ABONAMENTULUI:
Pe un an Lei 40.—
Pe o jumătate de an „ 20.—
Pe un pătrar de an „ 10.—
— Un număr 1 Leu. —

REDACTIA și ADMINISTRAȚIA:
Sibiu, strada Măcelariilor Nr. 45.
Redactor responsabil: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI
se primesc la administrația din strada Măcelariilor 45.
PREȚUL ANUNȚELOR:
Un șir petiț 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

În fața votării.

— Fiți cuminți și liniștiți. —

Acest număr de gazetă, iubitorilor cetitori, este cel din urmă care vă mai află fără deputat. Stăm acum în fața votării și gazeta noastră ce v'ar putea altceva îndemna decât să fiți cuminți și blânzi?

Voi iubitorilor țărani, temelia țării noastre, ați fost totdeauna ca marea ce nu se tulbură nici odată în adâncimile ei.

Așa sunteți și acum. De săptămâni de zile politicianii cearcă să vă tulbure liniștea din adâncimile sufletului vostru. De săptămâni de zile pleoscotesc mereu cu vorbe — cu bâte și cu biciu — în marea cea liniștită a vieții din satele voastre, — dar marea voastră nu se mișcă.

Unii vreau să facă furtună în ea, alții vreau să-i răscolească valurile — dar marea, în ciuda multora, stă tăcută și liniștită. Au trecut ele altfel de furtuni peste marea vieții noastre și nu ne-au putut tulbura adâncimile — necum aceste plescăituri politice.

Așa să fim și în fața alegerii: cuminți și liniștiți. Ce înțeles ar și avea să ne tulburăm, că doar fiecare face cu votul său ce vrea și îl dă cui vrea. Este un mare dar votul secret (tănuit). Când intri în căsuța de votare numai Dumnezeu te vede și te știe cu cine votezi. Apropiati-vă dar cu liniște de casa de votare. Intrați cu sfială ca în biserică în căsuța ce strânge voturile, dându-vă seama de răspunderea ce o aveți ca să ajutați și voi cu votul vostru soarta țării și a voastră.

Și încă ceva. Nu lăsați politica să vă tulbure liniștea și bună înțelegerea din sat. Nu vă faceți de ură voi între oaltă și nici cu conducătorii voștri din sat. Nu uitați că îndată ce veți băga votul în lada de votare — toți irozii, craii și colindătorii se vor duce din sat și nu vor mai veni la voi până la alt Crăciun de alegeri. Numai conducătorii voștri vor rămânea mai departe cu voi și cu năcazurile voastre.

De săptămâni de zile avem stări de mare mâhnire sufletească. Acum sosește alegerea ca să ne scape de ele. Bine că vine ca să treacă odată și acest pahar dela noi. Să treacă cât mai curând, că iată a sosit primăvara. Cântă ciocârliia și trebuie să ieșim la plug.

P. Trifa.

Un neam, o credință, o biserică.

— Chemarea unui preot. —

Un preot cu numele Virgil Pop publică prin gazete o chemare ca să se împreune cele două biserici românești din Ardeal — cea ortodoxă și cea unită — în o singură biserică. Și anume el propune să se strângă în sobor căpeteniile bisericii ortodoxe și a celei unite la Alba-Iulia ori la București și acolo ei să chibzuiască care din cele două biserici ține credința cea adevărată, și care se va adevăra cu aceea să rămânem toți. Chemarea să fim una e bună și e atât de firească și limpede încât nici n'are lipsă de multe sfaturi și chibzueli. Iată de ce. Noi Românii avem o singură credință. O avem această credință deodată cu începutul neamului românesc. În deosebire de alte neamuri noi Românii am pus în această credință toată ființa noastră, tot sufletul nostru românesc și de aceea ea să chiamă legea românească și ea este legea cea ortodoxă sau dreptmăritoare. Această lege a fost țaria și chiagul nostru și de aceea în toate vremurile străinii s'au ridicat să ni-o spargă. La anul 1700 papistașii au cercat să ne desfacă credința cu care Dumnezeu ne împreunase sufletele. N'au putut însă face altă ispravă decât aceea că au mai zidit încă o biserică românească și i-a dat o altă numire, dar credința din ea tot așa a rămas. Aceiași credință, aceleași slujbe și datini le are și biserică ce se ține de Blaj și cu Blaj cu tot de papa, ca și cea care se ține de Sibiu și care formează o singură biserică cu a tuturor celorlalți români. La Sibiu ca și la Blaj avem tot aceeași «lege românească».

Mărturie despre aceasta ne este însuși poporul nostru dela sate. Intre cele două biserici românești din sat poporul altă deosebire nu face decât aceea că una-i «în deal» și alta-i «în vale» — și când «nu-i popă la biserică din deal» se duce «la cea din vale». Când nu-i acasă părintele Nicolae dela o biserică, face slujbele tot așa și părintele Ioan dela cealaltă. De papa dela Roma tot atâta știe «cel unit», cât cel ortodox.

Mai zilele trecute m'am întâlnit cu doi țărani. Vorbind mai una, mai alta, iam întrebat cum stau cu biserică și școala. Am înțeles că se țineau de Blaj, dar de ani de zile n'au preot, și toate lipsurile lor sufletești le împlinește părintele «dela cealaltă biserică» adevărat dela cea ortodoxă.

Intr'o bună dimineață țărani s'au gândit una: au pus merinde la traistă, au plecat la Blaj și au cerut «de administrator după toată rânduiala» pe părintele ce-i slujește

cu cinste de atâta ani. Blajul de sine înțeles le-a răspuns că așa ceva nu se poate pentru că «nu-i de al nostru» părintele ce le face slujbele. Au plecat dar oamenii spre casă și tot drumul s'au judecat cum se poate să «nu fie de al lor» părintele ce le grijește sufletul; s'au dus apoi la preotul acela din satul lor și i-au spus răspicat că ei sunt de ai lui și s'au rugat să-i primească între credincioșii lui.

Iată o pildă grăitoare cum poporul nostru dela sate simțește și mărturisește că una ni-e credința și biserică — și mărturia lui adevărată este, pentru că nu s'a putut Hristos împărți în două în mijlocul neamului nostru. Ca și cămașa necusută a Mântuitorului, credința și legea ni-e una și nedespărțită.

N'avem dar lipsă de nici o dispută, căci poporul simțește și mărturisește aceeași credință. Bine zice părintele Moșă dela «Libertatea» că pe cale de disputări nu va mai sosi niciodată înțelegerea, ci poporul trebuie întrebat și chemat să facă împreunarea celor două biserici — iar conducătorii noștri trebuie să asculte această chemare, ca astfel să se poată închide odată rana cea mare din care de atâta vreme curge sânge și venin între frați. — și vremea a sosit ca să o închidem. Suntem azi în casa noastră. Toți cei 14 milioane de Români avem aceeași credință și biserică. Numai câțiva frați de ai noștri de aici din Ardeal, cari își zic «uniți», au o biserică cu alt nume. Străinii au voit așa și au făcut așa. Acum după ce am scăpat de ei, biserică-mamă a neamului nostru de pretutindeni își chiamă sub aripile ei și pe fii din Ardeal cari au fost odată a ei și pe cari nu i-a uitat, așa precum nici ei n'au uitat-o.

Sosește praznicul încoronării dela Alba-Iulia. Nu s'ar putea oare să avem atunci praznicul cel mare cu unire deplină și bucurie deplină?

I. T.

Din sfintele Scripturi: «Și — oile — vor asculta glasul meu și va fi o turmă și un păstor. (Ev. Ioan 10, 16).

«Nevoindu-vă, păziți unirea Duhului într-o legătură păcii. Un trup și un Duh. Un Domn, o credință, un botez». (Efeseni 4, 4, 5).

«Căci când zice cineva eu sunt al lui Pavel; și altul: eu sunt al lui Apolo; au nu greșiți? (I Corinteni 3, 4, 5).

Răvaș politic.

Cum stăm noi — ce fac străinii.

Numai câteva zile ne mai despart de alegeri și de aceea frământările și luptele politice sunt acum mai înfocate ca oricând. Din toate părțile să aud vești urâte de hărțueli, învrăjbiți, nedreptăți, ocări și batjocori cu nemiluita. Spre norocul nostru că această urată luptă de frați se dă mai mult între cărturarii noștri. Poporul nostru cel cuminte stă liniștit și abia apucă să treacă odată și ciorovăiala aceasta și să-și vază de lucru.

Oricum va ieși lucrul din alegeri, noi nutrim nădejdea bună că cei ce vor răzbi să intre în sfatul țării se vor cumiți, măcar în ceasul al 11-lea și vor urni carul țării pe drumul drept, ce duce la mulțămirea tuturor.

Totuși nu putem trece cu vederea unele greșeli ce le fac unii oameni nesocotiți. Sunt unii cari, pentru a ajunge unde nu sunt vrednici, au crezut că se pot sluji de preoți, ca de niște unelte. Și când văd că nu pot, strigă în gura mare: «Pe preoții vostri lăsați-i, ca pe niște oameni cari au tradat partidul... și v'au lăsat dușmanului. In bisericile unde sunt acești preoți să nu vă mai duceți, ci lăsați-i să rămână singuri». Alții scriu hulă de învățători fiindcă nu merg cu partidul lor. Dumneavoastră să-teni cumiți dați-vă seama că cei cari grăesc așa sunt oameni cari se duc odată cu valurile alegerilor, preotul și dascălul însă rămân și mai departe cu voi și cu năcăzurile voastre. Nu lăsați politica să vă tulbure pacea și buna înțelegere dintre voi și ei.

Păstrați dragostea și alipirea către conducătorii din sat, cari nu sunt de azi pe mâne și apoi pleacă ca să nu le mai auziți de nume, cum sunt ceice vin acum cu zgomot mare, ca să vă amăgească votul.

Sășii pun candidați de ai lor preținderea unde voturile săsești sunt mai multe. După sfat de 3 zile conducătorii lor din Ardeal, Banat și Basarabia a hotărât să ajute cu votul lor pe liberali, acolo unde voturile lor sunt mai puține.

Ungurii deocamdată au făcut numai înțelesul acela ca să-și aleagă acolo unde au mai multe voturi pe oamenii lor cei mai vrednici.

FOIȘOARA.

Geanta pierdută.

Talmăcită de Ilie Marin.

Povestirea aceasta a rostit-o un preot de pe amvon, într-o predică, cam pe la 1260, în catedrala din Amiens, Franța. Ascultați ce predica preotul acum 600 și mai bine de ani:

«Un neguțător venea dela un iarmaroc unde făcuse afaceri foarte bune; întreg câștigul îl schimbă în bucăți minunate de aur, și-l puse într-o geantă mare de piele și se întorcea vesel, acasă. Trecând prin orașul Amiens ajunse și pe dinaintea bisericii. Intră în lăuntru ca să se roage, cum obișnuia, în fața icoanei Maicii Domnului și își puse geanta înainte. Când s'a ridicat să plece, un gând în care era adâncit, l-a făcut să o uite, și așa ieși din biserică fără de geantă.

Era în oraș un cetățean care obișnuia și el să se ducă și să se închine în fața prea cinstitei mame dumnezeiești. A venit să ingenunche tocmai pe locul părăsit

Din lumea mare.

Mica Înțelegere, adică legătura și înțelegerea ce a făcut-o România, Jugoslavia, Cehoslovacia și Polonia de a să apără și ajuta împreună, s'a adevărit și se adevărește de foarte bună și folositoare. Această Înțelegere ține zid împotriva bolșevismului din Rusia și tot ea a împedat și reîntoarcerea Habsburgilor.

Acum această Înțelegere a făcut învoială ca și la sfatul din Genova să meargă și să-și apere drepturile tot împreună. Franța se bucură de acest lucru pentru că și Mica Înțelegere e împotriva disputării păcilor și granițelor făcute și puse. Dar nu se prea bucură Anglia și Italia cari văd pe cei mici întărindu-se. Dar cu toată ciuda va trebui să stea la masă cu ei.

Foametea din Rusia bântue înainte cu furie. Milioane de oameni trăesc în foamete sau mai bine zis se stâng de foame. Se credea la început că ar fi minciuni veștile despre mamele ce-și omoară copiii, dar acum chiar gazetele oficiale ale bolșevicilor arată locuri în cari s'a mâncat carne de om. Oamenii au mâncat de mult câinii, mâțele precum și orice vietate. În multe locuri s'a întâmplat că și pe oamenii cei morți nu i-au mai îngropat ci i-au mâncat.

Din Europa și America s'au dus sute și mii de societăți să ajute celor înfomețați. Dar orice s'ar face, spune un străin ce a mers acolo, două treimi din populația, unde bântue foametea, va muri.

Multe lucruri bune s'ar putea face...

Un neguțător foarte bogat chemase odată 30 de prieteni să-i cinstiască. Soția, ca femeile, voia să le facă o mâncare rară, de care în orașul lor să nu se fi mâncat. S'a gândit să le pregătească păstrăvi. Dar orașul era departe de munți, păstrăvul costa un galbin. Înțelegându se cu soțul, acesta-i spune: «dragă soție, noi putem face cheltuiala asta, că suntem destul de bogați, putem face chiar mai mult, — dar vezi eu mă tem, că păcătuim; gândește te draga mea, câți oameni lipsiți am putea noi ajuta cu banii ce ar trebui să-i dăm pentru păstrăvi. — Le vom da ceva mai bun de mâncare».

Soția nu era din cele arțăgoase și ascultă povața bărbatului. Pregătiră o mâncare mai ieftină, dar bună și când oaspeții mâncău mai cu poftă, bărbatul luă o favă

adineaori de celalalt. Găsind geanta care era pecetluită și închisă cu o încuietorie a priceput prea bine că va fi având mult bănet într'ansa.

S'a oprit pe loc, speriat:

— «Vai, Doamne» — a zis el, — ce-am să mă știu face? De-o să dau de știre că am găsit o avere așa mare o să mi-o ceară unul care n'are dreptul la ea».

S'a hotărât ca să păstreze geanta până când va auzi vești vrednice de credință. S'a întors la el acasă, a pus geanta în fundul unei lăzi, mai apoi s'a dus la poartă cu o bucată de cretă în mână și a scris cu litere mari de-o schioapă:

«Dacă a pierdut cineva ceva să se îndrepte numai aici».

Neguțătorul, urmându-și calea și părăsind cursul gândurilor luate mai înainte, cari îl opăciseră, pipăi împrejur, crezând că-și va găsi geanta, dar n'a dat de nimic.

— «Vai», strigă el, «am pierdut tot! Sânt mort! Sânt zadarnice toate!»

Se întoarse în biserică, crezând că geanta se mai află acolo; nu era. A mers de s'a întâlnit cu preotul și l-a rugat să-i dea de veste ceva despre banii săi — preotul nu știa nimic de ei. A ieșit din bi-

acoperită, și zise: «În locul păstrăvilor, pe care a vrut să vi-i gătiască soția mea, am pus aici trei sute de galbini; vă rog luați fiecare câte unul și-l dați unui sărac cinstit; cred, că și dvoastră vă mai plac bucatele acestea, decât păstrăvii».

«De bună samă» au răspuns oaspeții într'un glas, iar unul din ei adăuse: «eu gândesc, că n'am isprăvit cu asta: pentru bucatele să fie și mai bune, fiecare din noi să mai punem câte un galbin, că în chipul acesta se vor împărți și mai mulți săraci de binefacere și bucuria va fi mai mare» și toți au mai pus câte un galbin.

Soția negustorului lăcrimă de bucurie, iar un oaspe încheiă: «cât bine nu s'ar putea face, și câți oameni săraci și lipsiți n'ar putea fi ajutamați și și mângăiați din banii ce-i dăm noi pe lucruri de prisos și pe nimicuri!»

Cine câștigă din certele noastre?

— Străinii. —

De câteva săptămâni în politica noastră sunt adevărate fronturi cu lupte înverșunate, dureroase și rușinoase. Aceste lupte sunt rodul politicii de partid și ele ne strică și ne slăbesc în sute de feluri. Cei dintâi cari câștigă din luptele noastre de partid sunt străinii. Mai întâi câștigă cu aceea că răd bine de noi și ne batjocoresc. Câștigă apoi cu aceea că scapă de sub controlul nostru și văzându-ne cum ne sfășiem își întăresc nădejdele ce le au. Un alt câștig mai mare ce-l au este apoi acela că fiecare partid se silește «să nu-i supere» și să-i îndulcească cu câte ceva ca astfel să-i câștige și să-i aibă de partea lui. Străinii, băgând de seamă că politica noastră are lipsă de ei, răspund așa: noi ținem cu aceia cari ne pot da mai mult. Și se află Români destui cari dau, pentru că politica de partid și politicianii de partid sunt în stare și pe dracul a-l chema în ajutor numai să poată ajunge la putere. Iată spre pildă Sașii. Ca pe vremea Ungurilor au început a se da cu toți cari ajung la putere ca astfel să poată câștiga câte ceva. Ca mâne așa vor face și ungurii ca poimâne și jidani, iar domnii noștri se vor certa înainte, pentru că străinii pe socoteala certei dintre noi să câștige drepturi deosebite în țara românească. Curat vorba: când doi să ceartă al treilea câștigă.

serică, tărăbăcit de cap și a început să rătăcească prin oraș.

Trecând pe dinaintea casei omului care găsisse geanta, a cetit cele scrise pe poartă. A oprit pe om care se afla în pragul casei:

— «Dta ești», l-a întrebat el, «stăpânul casei?»

— «Da, dle, câtă vreme are să se milostivească Dzeu de mine. Ce dorești?»

— «Vai, domnule, pentru Dumnezeu — spune-mi cine a scris cuvintele alea pe poarta dtale?»

Stăpânul casei s'a prefăcut că nu știe nimic.

— «Dragă dle», zise el, «mulți oameni mai colindă pe aici, și scriu viersuri sau ce le trăsnește prin cap. Dar ai pierdut ceva?»

— «Pierdut! firește că am pierdut — și anume averea mea cea mai mare».

— «Dar ce, la adicățiile?»

— «O geantă plină-plinuță cu aur, pecetluită și închisă cu o încuietorie».

Și a descris pecetul și încuietoria. Orașanul a înțeles pe dată, fără de multă greutate, că omul spune adevărul; îl duse în odaia sa, îi arătă geanta și-i spuse să

PENTRU SUFLET.

— Evanghelia de Duminecă: să mergem după Hristos. —

Evanghelia de Duminecă ne spune cum și-a ales Isus pe învățăceii Filip și Natanail. I-a întâlnit în calea sa și le-a zis «veniți după mine» — și ei au plecat îndată după el.

Să luăm aminte! Tot așa ne chiamă Hristos și pe noi: «veniți după mine». Dar mulți n'aud această chemare, alții nu o înțeleg și iarăși alții pleacă după ea dar nu stăruie înainte pe urmele lui Hristos. Luați aminte, creștinilor, că ne-am prea cufundat în vălmășagul și vârtejul afacerilor trecătoare și ne-au prea copleșit valurile păcatelor și a plăcerilor pline de otravă și de aceea n'auzim strigarea și chemarea lui Hristos. «Iată stau la ușe și bat» zice Hristos (Apolips 3, 20), dar patimile și păcatele fac larmă în casa sufletului nostru și de aceea chemarea Lui nu s'audă. Să ieșim din vârtejul afacerilor și păcatelor — și să scoatem patimile din casa sufletului, ca să putem auzi chemarea Lui și să putem pleca pe urmele Lui.

Dar să luăm aminte, căci nu-i lucru ușor să mergem după Hristos. A merge după Hristos înseamnă credința, tăria și bărbăția sufletească de a birui și omorî toate păcatele și ispitele ce ne ies în cale și le întâlnim în cale. Până când toate păcatele se țin droaie de noi și noi de iele ni se pare numai, dar nu mergem după Hristos. E grea calea ce duce pe urmele lui Hristos, dar cine a apucat pe ea și stăruiește înainte pe ea, capătă o tărie, o bucurie și mulțumire

sufletească pe care toți banii și toate bunătățile pământului nu-s în stare să o dea. «Venii după mine toți cei osteniți și eu vă voi odihni pe voi». «Eu sunt calea adevărului și vieții» — zicea Hristos și cine pleacă pe calea Lui acela are odihna», are adevărul și viețea cea adevărată. Cercați și vedeți!

Creștinilor! Suntem de o săptămână în postul cel mare și sfânt al Invierii. Acum este vremea să plecăm și să ne plecăm viețea și purtările pe urmele lui Hristos. Acum este vremea să ne ispitim și să ne dăm seama pe ce fel de căi umblăm, pe căile luminii sau ale întunerecului. Omule fugător în această lume, oprește-te în loc și te întreabă și te socoate nu cumva alergi pe «calea cea largă ce duce la peire» (Mateiu 7, 13). De cumva ai apucat pe aceasta, cu groază și cu grabă te întoarce pe cealaltă «pe calea cea strâmtă care duce la viață». Pe această cale te chiamă acum Hristos, te chiamă biserica, te chiamă postul și ascultă bine că te chiamă și sufletul tău «care se dorește după Dumnezeu ca cerbul după apa izvorului». Să luăm aminte că de câte ori nu plecăm pe această cale se întoarce Hristos către noi cu vorbele și întrebarea: «Și nu voii să venii la mine ca să aveți viață?» (Ioan 5, 40).

Să nu fie! ci noi să fim totdeauna gata a răspunde cu apostolul Petru: «Doamne la cine ne vom duce. Tu ai cuvintele vieții veșnice». (Ev. Ioan 6, 68).

I. Tâlcutor.

Sfaturi și învățături politice.

Cu cine să votăm?

Nu-i ușor să dai răspunsul cum trebuie. A vota nu-i lucru mare, dar a vota bine înseamnă să pornească tocmai dela tine începutul îndreptării relelor de cari azi suferă țara și cu ea noi toți. În votul pe care îl vei da în fața comisiei de alegere, se cuprinde hotărârea ta de a ajuta înălțarea binelui, ori a spori trăgănarea din rău în mai rău. De aceea cade-se să vă dați seama cinstiți cetitori de ce veți face cu votul

și-o ia Neguțătorul, văzând pe orășanul acesta atât de cinstit, rămase câtăva vreme fără să zică o vorbă.

— «Dragă Deamne», își gândi el, «nu sânt vrednic să stăpânesc averea pe care-am adunat-o. Cetățeanul acesta este mai vrednic decât mine. Dle», zise el, «banii aceștia o să fie mai bine puși în mâinile dtale, decât într'ale mele; vi-i dau și Dumnezeu să te țină».

— «Al dragă prietine», zise cetățeanul, «ține-ți banii. N'am dreptul la ei».

— «Nu», zise neguțătorul, «n'am să-i iau; o să plec ca să-mi mântui inima».

Și plecă, fugind. Când a văzut cetățeanul cum fuge s'a apucat pe urmele lui, strigând: «Hoțu'! hoțu'! prindeți-l!»

Vecinii, auzindu-l, ieșiră afară, opriră pe neguțător și-l duseră la cetățean.

— «Ce ți-a furat?» îl întrebă ei.

— «Vrea să-mi fure cinstea și bunăcredința pe cari mi le-am păzit viețea întreagă, domnii mei».

Și le-a povestit toate cele întâmplate.

Când au aflat adevărul — au silit pe neguțător să-și ia banii înapoi.

vostru, pe cine veți îmbrăca cu încrederea voastră, așezându-l în scaunul de unde se face oblăduirea țării.

D-voastră oameni cumiți mai nainte de a vă rosti: «asta-i omul nostru» apropiați-vă binisor și întrebați pe domnul, oricum s'ar chema el: ce a făcut până acum pentru binele și folosul satului? ca să aveți încrederea că-și va ține și în viitor cuvântul de făgăduință. Ispitiți-l dacă s'a mai coborât în mijlocul d-voastră și altă dată, decât acum în fața alegerilor; de a venit la vreme de nevoie să vă spună un cuvânt de învățătură, de luminare, când atât de mare e lipsa; de a venit să vă ajute cu statul și cu fapta să faceți o casă culturală în sat, cu gazete și cu cărți bune de cetit, ca să răzbată mai repede cultura și lumina în popor.

Să-l întrebați ce a făcut în trecut, ori măcar cu ce gânduri se poartă acum față cu nevoile și interesele școlii și a bisericii. Vor fi ele bune toate întocmirile vieții de stat, cu toate așezămintele și orânduiriile lui, dar cele mai aproape de sufletul nostru și de nevoile vieții noastre sunt biserica și școala, cari prea au fost date uitării, ori au fost amăgite cu făgăduieli neimplinite.

Să-i spuneți respicat că sunteți sătui de vorbe, că așteptați acum să vedeți fapte, fapte cinstite și vrednice, cari să aducă o îndreptare. Că vreți să l vedeți coborându-se și după alegere cât mai des la popor, sfătuindu-se cu el despre toate. Să-i aduceți aminte că, dacă și-ar uita la vreme de datorii pe cari le recunoaște acum și de făgăduielile ce le face ca se intre în voia oamenilor, d-voastră nu veți uita să-i cereți înapoi puterea cu care l'ați îmbrăcat, să trageți de sub el scaunul pe care s'a așezat cu nevrednicie, ca să-l dați altuia. (pm.)

Un popor dela care multe putem învăța.

— Sașii. —

Au mai puține vorbe decât noi, în schimb fac mai multă ispravă. Neamul acesta tăcut și domol în afară de Tatăl ceresc par'că nu crede și nu se încrede în nimic altceva decât în *muncă și carte*. Politică de vorbe și certe asurzitoare nu fac, ci ei fac politica cea cuminte cu înțelesul tuturor și spre folosul tuturor. Iată tocmai acum Sașii s'au înțeles să dea sprijin guvernului nostru. Ei, și știți ce să aude că au cerut în schimbul acestui sprijin. Nimic altceva decât să li se lase școlile și mai departe în grija bisericii lor și să mai poată face și altele. N'au cerut nici scaune de ministri, nici prefecti și locuri de slujbași, pentru că nu acelea sunt tăria lor ci — școala. Pentru școala bisericii lor își pune în cumpănă acest popor cuminte toată greutatea sa: o dovadă cum își știe prețui și apăra școala și biserica.

Sunt o minune jertfele ce le fac Sașii pentru școala și biserica lor. Sunt aici la Sibiu unii cari ajută susținerea școlii cu 20,000 de Lei la an și sunt și la sate câte unii cari dau 5 și 10 mii de Lei. Ce lucru ușor ar fi pentru ei să-și dea școala statului ca să le rămână banii în pungă. Dar ei iată stăruiesc înainte și vreau să jertfească mai departe.

În schimb noi ce facem? La București politicienii nostri au cercat să se împace și gurile rele spun că toate au mers bine până a ajuns afacerea la împărțea scaunelor și slujbelor. Atunci s'au sfădit și iată sfada au adus-o acum și pe capul nostru. Și mai departe să ne întrebăm: câți hangoși cari bat acum satele și ne asurzesc cu vorbele fac jertfe deosebite pentru școala și biserica noastră? Câți domni de ai nostri dau pentru școală cu un leu mai mult decât abia poate scoate dela ei repartiția?

Iată tot atâtea dovezi că mai avem încă multe de învățat — dela străinii din țara noastră.

Două „case culturale“

s'au înființat de curând, una în *Ilimbav* lângă Agnita și alta în *Deal* lângă Sebeș, prin hărnicia preoților de acolo.

În Ilimbav s'a făcut această casă culturală la 1 Ianuarie, sub condurerea *părintelui Ioan Alexandru*, ajutat de fruntașii satului. S'au înscris îndată 17 membri pe viețea plătind suma de câte 100 Lei, alți 81 membri câte 6 Lei și 40 membri ajutători, feciori și fete, dând câte 1 Leu, cu totul s'au strâns 2422 Lei. Din aceștia se plătește chiria casei unde au întocmit totul potrivit să se poată ceti cele 3 gazete pentru popor, și o a patra gazetă de toate zilele pentru ceice au zilnic vreme și pot ceti mai cu ușurință. Acolo au o bibliotecă de peste 200 cărți, din slovele cărora se strecoară multă lumină și frumoase îndemnuri în sufletele celor ce se ostenesc să le cetească. Prietenul care ne scrie vestea bună mai spune că în adunările din această casă se vor pune la cale rosturi mai bune pentru economia sătenilor, pentru grija vitelor și mai nainte de toate de aici încolo aici se vor strânge oamenii la povești când au vreme, ca să se părăsească cu totul năravul de a se mai duce la crâșmă, de unde pornesc multe rele. Intre membri sunt și femei cari vor alcătui o reuniune pentru înfrumșetarea bisericii și vor sfătui împreună cum să-și chivernisească mai bine casa și să-și crească copiii, ca la vreme să aibă deplină bucurie după ei.

În comuna Deal s'a alcătuit casa culturală la 30 Ianuarie, tot sub conducerea preotului, *părintele Nicolae Dura* ajutat de învățătorii Ioan Dobre și Grigoriu Bădilă, de secretarul comunal Ioan Bădilă și de fruntașii economi: Ioan Popa, Ioan Petru, Nicolae Maniu, Ioan Bogdan, Ioan Urban, Dumitru Bădilă, Vasile Surdu și Gligor Oprean. Li punem cu numele pentru că sunt vrednici să se știe cine sunt și pe sate oameni cu înțelegere și cu tragere de inimă pentru lucrurile bune. Și aici s'au înscris 15 membri fondatori și alți 70 membri activi. Bani s'au strâns ceva mai puțin, pentru că deocamdată taxele sunt mai mici, de câte 10 și 2 lei pe an. Dar știm noi bine că vor da bucurii și mai mult, dacă se va cere, după ce vor vedea binele de care pot avea parte pe urmă casei culturale. În Deal au găsit loc pentru casa culturală la primărie, unde este casă largă și prietenoasă. Au stropit-o cu apă sfântă și au înălțat rugăciuni către Dumnezeu ca să le trimită ajutorul său cel sfânt și binecuvântare. Întâișdată s'au adunat acolo la sfat la praznicul Întâmpinării Domnului. Părintele a dus cu sine Biblia și a cetit dintr-o carte izbăvitoare de suflet «Cele 7 cuvinte ale lui Isus pe cruce». Aici s'a început lucrul de unde trebuie, dela cunoașterea legii Domnului care singură dă adevărata temelie a vieții. Întâlnirea la care au luat parte mai toți sătenii cumiți a fost ca o baie recoroasă după o lungă arșiță de vară. Sufletul lor se dorea după apă de izvor curat ca să-și stâmpere setea. Prea erau osteniți de frământările vieții cari nu cruță și prea simțeau arsură în piept, după atâtea ispite și rele cari nu ne mai slăbesc.

Iată cum buna înțelegere dintre fruntașii satelor duce la lucruri cari înalță sufletele, luminează mințile, fac mai bune inimile și ajută să se îndrepteze viața pe cărări mai bune. Dea bunul Dumnezeu ca pilda bună să prindă cât mai curând în toate părțile!

Știrile săptămânei.

Darui Regelui Alexandru al Serbiei. Cu prilejul logodnei sale cu principesa Marioara regele Alexandru a dăruit 60 mii lei ca să fie împărțiți între săracii din București. Frumoasă faptă a unui stăpânitor de țară, când la cea mai aleasă bucurie a inimei sale își aduce aminte și de cei năcăjiți să le facă o zi bună.

Ce fac Moșii? Fac și ei ce face acum tot natul: politică. Despre felul cum i-a fericit — mai bine zis i-a usturat — politica până acum, iată ce a zis la o strânsură un moș năcăjit din cercul Câmpenilor: «Mai oameni bunil Noi suntem omul din evanghelie care a căzut între tâlhari și strigă după ajutor. A trecut pe lângă noi și «preotul», a trecut «alătura» și «levitul» și acum de ani de zile suntem în așteptarea samarineanului milostiv care să ne scape de tâlhari și să ne lege ranele». — Poporul a răspuns: «să mai cercăm și cu aștia odată!» «Să mai cercăm odată»: mari vorbe și grele vorbe! Conducătorii noștri trebuie să-și dea seama că după acest «încă odată» trebuie să urmeze și ispravă de fapte — altcum va fi rău.

Câteva sute de locomotive nouă au sosit în țară. Dar acum se spune că e alt năcaz. Anume drumurile noastre de fer sunt prea slabe și trebuiesc întărite și reparate ca să poată umbla pe ele mașinile cele nouă și grele.

Abonamente din Jugoslavia ne-au venit prin banca «Albina» și prin poștă. Unele sunt însoțite de scrisori duiioase și mult grăitoare.

Cea mai veche gazetă politică. După lungi cercetări învățații au descoperit că cea mai veche gazetă politică n'a ieșit la Sibiu din teascurile «Tipografiei Poporului» ci la Roma. *Iuliu Caesar* (cetește: Iuliu Cezar), președintele republicii romane, (împărăția strămoșilor noștri cari au stăpânit lumea și ne-a adus și pe noi pe aceste plaiuri fericite), a fost omul cel dintâi care s'a gândit să facă gazetă politică. Și anume: el doria ca toată țara să știe ce legi și ce hotărâri se ia în casa țării, senat. Dar pe atunci nu era nici tipar, nici poștă cu telegraf. De aceea el scria, și apoi punea pe mii de oameni să copieze, adică să scrie același lucru de mii de ori cu mână, un fel de foaie, cu numele: «Faptele senatului și ale poporului roman». În această foaie, pe care o împărștia prin oameni trimiși anume în toată țara, mai vâra și știri și întâmplări mai mărunte. Aceasta e cea dintâi gazetă politică. Și lucru ciudat pe acest binevoitor al poporului răutăciosii l-au omorât în chip mișelesc sub cuvântul că el vrea să stăpânească fără să mai întrebe poporul și fără de a da cuiva seamă de faptele sale.

Precum se vede răutăcioși au fost și vor fi totdeauna!

Cel mai înalt munte se află în Asia și se chiamă Everest. Are o înălțime de 8880 de metri, adică aproape de 4 ori atât cât Surul sau Negoiul. Până acum încă n'a putut nici un om să se urce în vârful lui. E plin cu prăpăstii goale acoperite cu ghiață. Acum o ceată de englezi spune că ar fi pe cale de a ajunge în vârful lui. Vom vedea.

Strângeți la un un loc și legați cu spargă numerile din foaie pentruca la sfârșitul anului să aveți multe sfaturi bune pentru suflet și pentru viață.

Șuller e numele unui om despre care tot mereu s'a pomenit prin gazete. E un străin care s'a îmbogățit în țara românească cu tot felul de afaceri permise și nepermise. De mult se tot spunea că a păgubit țara cu câteva milioane. Acum s'a pornit judecată împotriva lui. A fost deținut și e nădejde să plece în curând la temniță. E vorba ca în temniță să-i țină de urât și câțiva ministri cari ar fi mestecați în tărâțele lui. Vorba cea veche: nu te băga în tărâțe că te mănăcă porcii.

Cununie. Dl *Maximilian G. Dopp*, mașinistul tipografiei noastre și-a serbat cununia sa religioasă cu d-șoara *Marioara Pinciu*, în 25 Februarie a. c., în biserica ort. rom. din Sibiu sub. Iosefin. La mulți ani!

La Abrud târgul de țară se va ținea în 12 și 13 Martie.

Ce a fost mai întâi, oul sau găina? Un învățat a întrebat pe învățăceii săi ce a fost mai întâi, oul sau găina. Unii au zis oul, alții au răspuns: găina. Dar nici unul nu putea răspunde hotărât. Atunci înțeleptul adause: găina a fost mai întâi, pentru că n'am auzit pe nimeni zicând: găina unui ou, ci oul unei găini.

A fost judecat la moarte un ucigaș vestit din Franța cu numele Landru. Acest om, mai bine zis fiară sălbatică, a ucis în mod înfiorător 10 femei și 1 tânăr de 19 ani pe cari i-a ars apoi într'un cuptor. Pe femei le a mințit că se căsătorește cu ieie, s'a și logodit cu toate puindu-și diferite nume mincinoase. Avea cunoștințe și legături cu 283 de femei. De luni de zile s'a ținut judecată asupra lui pentruca nu se găseau dovezi de faptele lui. În sfârșit s'au aflat oseminte de om în curtea lui, iar în cuptor ace din părul femeilor arse și astfel a fost judecat la moarte dobitocul ce purta chip de om.

Conferințele „Asociațiunei”, începute de dl G. Preda în Dumineca trecută continuă în toate Duminecile postului mare.

Astfel Duminecă în 5 Martie a. c. la ora 6 p. m. în sala cea mare a prefecturii județene din localitate va vorbi dl *Horia Petra Petrescu* despre «Piese teatrale originale inedite». Fiind subiectul atât de important și actual publicul e rugat să asiste în număr cât mai mare.

Prețurile de intrare: Loc I 4 Lei; loc II 2 Lei; elevii și elevele gratuit.

Biroul «Asociațiunei».

CertIFICATE de alegător. Consiliul orașenesc face cunoscut, că s'au inmanuat ieri Luni la 27 a. c. certificatele de alegător în secția I de votare în Sibiu (orașul de sus) prin sergenții de poliție. Acei, cari în urma mutării locuinței sau din altă cauză n'au primit certificatul — pot să-l preia zilnic între orele 9 și 1 precum și între 4 și 7.

Consiliul orașenesc.

De vânzare

224 stânjeni □ pământ de curte pe Aleiul Gușteritei. A se adresa la dl **Valer Bădălac, Sibiu, Aleiul Gușteritei.** (3) 1—1

Sofron Sida,

prăvălie de ghetete și pielărie
Buteni — Piața mare, (jud. Arad).

Are în depozit și execută la comandă, pe lângă cele mai favorabile prețuri, tot felul de ghetete durabile moderne, atât de lux cât și simple, — lucru de mână și nu de fabrică. Asemenea are tot felul de pielărie și articli aparținători. (1) 2—4

VIZITAȚI

VIZITAȚI

◆ HALA DE MOBILE ◆

a Reuniunii pentru ocrotirea copiilor, Sibiu, strada Reisenfels No. 17 (în fața Muzeului), zilnic între orele 9—12 și 3—6. Acolo aflați

— TOT FELUL DE MOBILE —

— de la cele mai simple până la cele mai elegante —

— BUNE ȘI IEFTINE — (2) 1—3

Intreprindere socială, absolut solidă, prețuri strict fixate.